

ΠΟΙΗΣΙΣ.

(Ἰδε Φυλλάδ. 309.)

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

τῇ Κυρίᾳ Παλλοῦ Ζ. Στρούμσκη.

Ἐν Χάλκῃ τῇ α'. Ἰανουαρίου 1863.

Μετὰ τῶν εὐχῶν, ὦ φίλη, ἔς ἀπὸ στοργῆς ἡγησίας,
 Ὀλοφύγως σοὶ προσάγω ἀπαρχὰς μου ἐτησίας,
 Ἀντὶ δώρου παντός δεῖξαι ἐναρκτήριόν μου φόρον,
 Αὐτὸ τοῦτό σου τὸ ἔργον, αὐτὸ τοῦτό σου τὸ ὄψον.
 Ἐχεις τὸ μετάρρασμά σου, ἂν δ' οἰκτρῶς ἡλλοιωμένον,
 Μὴ τὸ πρᾶγμα ἐκφυλίσῃς, μηδ' ἐκλάβῃς πάντῃ ξένον
 Ἄν σὺ μὲν τὴν ὕλην δίδως,
 Ὅ δὲ Βύρων σου τὸ πνεῦμα, αὐτὸς τίθημι τὸ εἶδος.

Τοὺς δοστρούχους (χλιδὴν ὄντας ἐπιτόμιον, ὡς οἶδας),
 Οὓς λυτούς ἐπέδωκάς μοι, ἐπλεῖξα εἰς πλοκαμίδας.
 Ἄν παρίναιρα δυσχρόους ἐν χρυσαῖς θριβὶ ταινίας,
 Μὴ χαλέπαι, ἐστὶ δεῖγμα τῆς τοῦ πλέξαντος πενίας.
 Ἀλλὰ πίστευσον τὰς τρίχας, καὶ αὐτὸς τῆς κεφαλῆς μου,
 Ἐπιλλόμεν ἐν τῷ πλέκειν ἐκ τῆς λύπης τῆς πολλῆς μου·
 Ἐκλαίον τὸν Βύρωνα σου,
 Τὴν ἐμὴν ἀδελτηρίαν, καὶ τὸ φιλοπότημά σου.

Ναί, τὸν Βύρωνα, τὴν φλόγα, τὴν ἐξ οὐρανοῦ πεσοῦσαν,
 Τὴν ἀνάψαται τὸν κόσμον, καὶ αὐτὴν καταφροῦσαν.
 Ναί τὸν Ἀγγέλων ἐκεῖνον ἢ τὸν Σατανᾶν τῶν λόγων,
 Τὸν ὀλοθρευτὴν ἢ ῥύστην διὰ δισταγμῶν ἢ ψόγων,
 Προμηθεὺς ἢ Τάνταλός τις τῶν θεῶν τὸ πῦρ συλῆσας,
 Ἢ τὴν ἀμβροσίαν κλέψας καὶ τῇ γῇ δωροφορήσας,
 Ἐπασχέ τὰ ἀμφοτέρων
 Τῆς καρδίας καὶ τὸν γόπα καὶ τὴν δέψαν ὑποφέρων.

Εἶχον ἄλλοτε γνωρίσει ἀμυδρῶς, ὡς ἐν εἰκόνι,
 Τὸ δαιμόνιον ἐκεῖνο εἰς δαιμόνιον τι γόνυ,
 Φίλης, οἶα σὺ, φιλότατη, φιλοβύρωνος οὐχ ἥττον
 Σκεύους ἀρετῆς, σοφίας, αἰσθημάτων καὶ χαρίτων,
 Ὅτ' ἐκ τῆς φωνῆς τῶν Ἀγγέλων εἰς Ἀγγέλων ὕμνει μέλος,
 Κάλλους, ἔρωτος, ζηλείας κ' ἐκδικήσεως τὸ τέλος,
 Βύρων μετεμψυχωμένος,
 Καὶ φανείς ἐξ Ἀγγλοῦ Ἑλλήν, κ' ἐξ ἀνδρός γυνὴ τὸ γένος.

Ἀλλ' ἐκεῖνη, αἶ ἐκεῖνη, ἀντιλλάξατο τὰ κρείττω,
 Ἄ τοῦ ποιητοῦ ἢ σκέψις ἐπεπόθει ἀλλ' ἤρναίτο.
 Κρυερὰ δὲ πλάξ μαρμάρου εἰς σκιάν νεκροταφείου
 Σημειοῖ Αἰκατερίναν τὴν γυναῖκα τοῦ Δοσίου (α).
 Νῦν δὲ σὺ, πασῶν φιλότατη, μοὶ γνωρίζεις αὐτὸν πάλιν
 Μέγαν, ὡς ἐν τῷ Γκιπούρη ἀλλ' ὑπ' ἐμπνευστὴν φεῖ ἄλλην

α.) Ἡ εἰς τὸ ἄριστον ὑπὸ τῆς μακαρίτιδος ὑπ' ὅψιν μου
 φιλοτεχνηθεῖσα μετάρρασις τοῦ Γκιπούρ, ἐνός τῶν μάλιστα
 διαπερόντων τοῖς Ἑλλήσιν ἀριστουργημάτων τῆς Βυρωνείου
 ποιήσεως, ἐξεδόθη μετὰ τὸν ἄωρον αὐτῆς θάνατον Ἀθῆ-
 νῇσι τῷ 1857.

Κ' εἰς παραμονὰς θανάτου

Τῇ ζωῇ καὶ πολὺ μᾶλλον τῇ Ἑλλάδι πικροτάτου.

Ἐκ τοῦ ἔρωτος τῆς δόξης, ἐκ σπασμῶν φιλελευθέρων,
 Ἐκ τῶν ὄψεων τοῦ πόνου καὶ ἀλύων καὶ ἀσπαίρων,
 Ἦλθε μαχητὴς θηρεύων μετὰ μαχητῶν Ἑλλήνων,
 Τὴν ζωὴν ἐντὸς θανάτων, τὴν χαρὰν ἐντὸς ὠδίνων.
 Οὕτως ἢ ἐμπῆς, ἢ πέριξ τῆς λαμπάδος ἱπταμένη,
 Ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀκτίνων τοῦ φωτός ἐνοχλουμένη,
 Μόνην ἐξοδὸν εὕρισκε
 Τὴν διὰ τῆς θρυαλίδος ἀλλὰ καίεται καὶ θνήσκει.

Ἢ Ἑλλὰς αἶ ἐφάνη ἐν τῇ γῇ τῆς ἱστορίας,
 Ἢ ἀκούστω; φλεγόμενη δάτος τῆς ἐλευθερίας.
 Κ' ἢ ἐλευθερία τόσον ἐν αὐτῇ ἐστὶν ὡραία,
 Τόσον ἔρωτ' ἀπαστράπτει ἢ στιλπνὴ αὐτῆς ῥομφαία,
 Ὡστε κ' οἱ ἐκπεπτωκότες τύραννοι ἐν τῷ μακρύνειν
 Δάκνοντες αὐτῶν τὰ χεῖλη, θριαμβεύουσιν ἐκείνην
 Πόρρωθεν ἀποσκοποῦσι,
 Καὶ τοὺς ἥρωας τοὺς κύκλῳ τῆς θεᾶς ζηλοτυποῦσιν.

Ἀλλὰ τότε μετ' αἰώνων πίσειν ἀνορθωθείσα,
 Ὅψιν ἔφερε Μαινάδος καὶ ὡς Ἐρινὸς ἀλύσσα.
 Εἶχε οὐνήμα τὸ αἶμα, ἔργον τὴν ἀνδροκτασίαν,
 Σωτηρίας δὲ ἐλπίδα μόνην τὴν ἀπελπισίαν.
 Ἀκριδῶς αὐτὸ ἐκεῖνο οὔτε κρείττον οὔτε χεῖρον,
 Ὅ ἐν γῇ τε καὶ θαλάσῃ ἐπεζήτει ἀνὴρ Βύρων.
 Ποῦ ἢ λάβει τῶν κινδύνων
 Ποῦ καχλάζει; ἐκεῖ βλέπει συγκαχλάζοντα κἀκείνον

Ἐνδον τοῦ Μεσολογγίου. Ἀλλ' ἐνταῦθ' αὐτὸς λεγέτω,
 Ἑλληνὶς δὲ χοηφόρος τὰ αὐτοῦ ἐρμηνεύετω.
 Λέγει παῖρα, καὶ ἀφίνει τὰ λοιπὰ νᾶ συμπληρώσῃ
 Σολωμῶς ὁ ἐκ Ζακύνθου ἐν τῇ τῶν Ἑλλήνων γλώσσῃ (α).
 Λέγει καὶ τηρεῖ τὸν λόγον, καὶ ὡς λόρδος καὶ ὡς ἥρωας,
 Καὶ τὸν θάνατον ἀρπάζει, ὅτε πρέπει πρὸ τοῦ γήραος,
 Τί δὲ θάνατος τῷ ὄντι
 Δι' ἐκεῖνον, ἢ ἐν ὄραμα, ποιήσεις τις, παίγνιόν τι;

Διὰ τὴν Ἑλλάδα ἔμως καὶ ὡς ποιήσεις ἐπίσης,
 Ἔστι τι φρικτὸν, ὡς πᾶσαι αἱ τοῦ Βύρωνος ποιήσεις.
 Ἦν ἢ ἐκλογὴ τοιαύτη καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου,
 Ὡστ' οὐδεὶς ἐτραγηδότην οὕτω θάνατος ἀνθρώπου.
 Δόξα εἰς τὸ ὄνομά του ἢ εἴτε θαῦμα εἴτε τέρας,
 Ἀλλ' ἦν φίλος τῆς Ἑλλάδος τῆς μητρὸς τῆς ἡμετέρας.
 Ἢ Ἑλλὰς αὐτὸν θρηνήσει,
 Καὶ φιλέλληνας τοιοῦτους εὐγνωμόνως ἀνυμνήσει,

Τοῦτου σὺ τὰς ἀθανάτους ἀνελύσσουσα σελίδας,
 Εἰς σελίδας μεταποιεῖς ἀθανάτους Ἑλληνίδας.
 Μουσῶν θέρεμα καὶ χαρίτων, ἥτις ἐκ νεότητός σου,
 Προὔπεδειξας ἀνδρείαν τὴν ὁρμὴν τοῦ πνεύματός σου (β).

α.) Ἰδε τὴν εἰς τὸν θάνατον τοῦ λόρδου Βύρωνος θαυ-
 μασίαν ῥῆθην τοῦ ἡμετέρου ποιητοῦ. (Διονυσίου Σολωμοῦ
 τὰ εὕρισκόμενα ἐν Κερκύρᾳ 1849 Σελ. 43.)

β.) Δεκαεπταετὴς ἔτι ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «*Παλλος*»
 Μιλλιντζεν, ἐξέδωκε μεταφράσασα ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ ἀξιόλο-
 γον ἠθικὸν πονημάτιον, ἐπιγραφόμενον (Κληροδοσία
 πατρὸς πρὸς τὰς θυγατέρας αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ
 Καθηγητοῦ Γρηγορίου, ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1846.)

Καί νυν δὲ ἀφ' οὗτου μήτηρ καὶ οἰκοδόποινα κατέστης
Διαπρέπεις καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις θεαρέστοις (α)
Ὡστε ἤδη που τὸν ζῆλον

Ἐάν μήπω καὶ τὸν φθόνον ἐξυπνεῖς τῶν ὁμοφύλων.

Χαίρει ἔξεις ἐν ἡμέρᾳ εὐλογίας τὸν μισθόν σου,
Ἄλλ' ἀνδρίζου, ἀγωνίζου τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν σου.
Κάσμι δὲ τῶν σοφῶν σου ἀνυσισργῶν δακτύλων
Τῇ πατρίδι ἡμῶν πέπλον καλλιδακτύλου, ποικίλου,
Ἡ σμικρὰ δὲ νῆσος αὕτη, ἔπου σ' ἔρριψεν ἡ μάτρα,
Κατὰ Βύρων, ἃς ἐκρήξῃ διὰ σοῦ πυρὸς κρατῆρα
Καί τις ἴσως τὴν λαμπάδα
Ἐξ αὐτοῦ ποτὲ ἀνάψας θαλάσσης τὴν Ἑλλάδα.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ο ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ.

(Ἐκ τῆς Ἀγγλ. ἐφημ. ὁ Χρόνος 4 & Ἰανουαρ. 1863.)

— 000 —

Κάτοικός τις ἐν Ρώμῃ γράφει τὰ ἑξῆς περὶ τῶν
οἰκικῶν ἐθίμων τοῦ Πάπα·

« Ἡ Αὐτοῦ Ἀγιότης ἐξεγείρεται τῆς κλίνης περὶ
τὴν 6 ὥραν.

Τὴν 7 τελεῖ τὴν Λειτουργίαν ἐν τινι παρακει-
μένῳ τῷ κοιτῶνι αὐτοῦ δωματίῳ. Πάντες σχεδὸν οἱ
Καρδινάλιοι καὶ οἱ Ρωμαῖοι Ἐπίσκοποι φυλάττουσι
τὸ ἔθος τοῦτο. Ὅταν Κληρικός τις ἐν Ρώμῃ ἐνοικι-
άζῃ παρσκευασμένα δωμάτια, φέρει μεθ' ἑαυτοῦ μι-
κρὸν εὐκόμιστον θυσιαστήριον, καὶ τελεῖ τὴν Λει-
τουργίαν κατ' οἶκον· πολλάκις δὲ συμβαίνει, ὅταν
ξένος τις ἐνοικιάζῃ δωμάτια, πρότερον ὑπὸ Κληρικοῦ
κατοικοῦμενα, νὰ εὕρῃσκη λείψανά τινα τῶν θυσια-
στηρίων τούτων. Ὁ Πάπας ὑπηρετεῖται ὑπὸ ἐνὸς θα-
λαμηπόλου καὶ ἐνὸς Κληρικοῦ, Πρεσβυτέρου ἢ Δια-
κόνου. Ὑπάρχουσι δὲ ἐν τῷ Οὐατικῶν δέκα περί-
που μυστικοὶ θαλαμηπόλοι, ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν ὑ-
πηρεσίαν τοῦ Πάπα ἕκαστος κατὰ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ·
προεξάρχουσι δὲ αὐτῶν οἱ Ἐπίσκοποι Στέλλα, Δε-Με-
ρόδης, Ταλδότης, καὶ Ρίκης, οἵτινες πάντοτε εὕρι-
σκονται παρὰ τῷ Πάπα. Οὗτοι συντροφεύουσιν αὐ-
τὸν, τέρπουσιν αὐτὸν καὶ γέλωτα παρέχουσιν, ὅπερ
οὐδόλως ἐστὶ δύσκολον· διότι ὁ Πίος Θ' ἐν τῷ ἰδιω-
τικῷ αὐτοῦ βίῳ παιδρὸς ἐστὶ καὶ εὐθυμος.

Τὴν 8 ἡ Ἀ. Ἀγ. λαμβάνει τὸν καφεὲ καὶ ἄλλα
τινα ποτὰ πρὸς ἀνάψυξιν. Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος Στέλλας

α') Ἡ πρὸ ἑαυτοῦ σύστασις καὶ ἐπίδοσις τῆς ἐν Χαλκῇ
φιλοπρωτοῦ ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν, κατὰ μέγα μέρος
ὀφείλεται εἰς τὸν ἀκάματον καὶ ἀειρενῶς χριστιανικὸν ζῆ-
λον τῆς μουσσοτραφοῦς φίλης μου, μέλους τῆς ἐκτελεστικῆς
ἐπιτροπῆς, καὶ γραμματέως τῆς ἀδελφότητος. (Ἦλπε τὰ ὑπ'
αὐτῆς συνταχθέντα καὶ τύποις ἐκδοθέντα πρακτικὰ τῆς πρώ-
της γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν τῆς ἀδελφότητος ταύτης
ἐν Κωνσταντινουπόλει 1862.)

μόνος παρὼν ἐν τῷ προγεύματι ἐκείνῳ, ἀνοίγει τὰς
κομισθείσας ἐπιστολάς, καὶ ἀναγινώσκει αὐτάς πρὸς
τὸν Πάπαν.

Τὴν 9, μετὰ τὸ τέλος τοῦ προγεύματος καὶ τὴν
τῶν ἐπιστολῶν ἀνάγνωσιν, ὁ Καρδινάλιος Ἀντωνέλλ-
λης παρίσταται τῷ Πάπα ἐκ τοῦ ὑπερώου κατερ-
χόμενος. Οὗτος πάντοτε πρῶτος καὶ ἰλαρὸς, πρὸς
φωνεῖ τῷ Πάπα—Ἄγιε Πάτερ—Ὁλβιε Πάτερ,—ἐγ-
κωμιάζει τὴν εὐφύιαν καὶ τὰς πολιτικὰς αὐτοῦ γνώ-
σεις κ. τ. λ. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον πάντοτε λα-
λεῖ πρὸς ΠΙΟΝ Θ' ὁ Καρδινάλιος Ἀντωνέλλης, συμ-
βουλεύεται αὐτῷ περὶ πᾶσιν τῶν ὑποθέσεων, καὶ
εἶναι ὁ ταπεινότερος αὐτοῦ θεράπων. Ἡ πολιτικὴ
αὕτη συνέντευξις καὶ ἐργασία τοῦ εὐρυκρείονος Πον-
τίφικος μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ αὐτοῦ διαρκεῖ μίαν καὶ
ἡμίσειαν, ἢ δύο ὥρας.

Περὶ τὴν 10 καὶ ἡμίσειαν, ἢ τὴν 11, ἄρχεται ἡ
ἀκρόασις. Ὁ Πάπας λευχειμανὼν κάθηται ἐπὶ μεγά-
λου θρονίου, τράπεζα δὲ πρόκειται αὐτοῦ. Ἐκεῖθεν
ἀποτείνει λέξεις τινὰς πρὸς ἕκαστον τῶν παρόντων
κατὰ τὴν μητρικὴν αὐτοῦ γλῶσσαν,—Γαλλιστί, Ἰ-
ταλιστί, ἢ Ἰσπανιστί. Ἐάν ὅμως πρέπει νὰ λαλήσῃ
Ἀγγλιστί ἢ Γερμανιστί, ἀνάγκη διερμηνέως. Ἐνίοτε,
τῆς ἀκροάσεως διαρκούσης, ὑπογράφει αἰτήσεις χα-
ρίτων αἵτινες ἐγένοντο πρὸς αὐτὸν ἐγγράφως. Εὐχα-
ρίστως δὲ ὑπογράφει τὰς αἰτήσεις ταύτας, σημειῶν
ὑπ' αὐτάς τὰς δε τὰς λέξεις « Fiat Pio Nono ».

Τὴν 2 μ. μ. ὁ Πάπας γεύεται· ἀπὸ δὲ τῆς 3 μέ-
χρι τῆς 4 ἀναπαύεται, ὡς πάντες ἐν Ρώμῃ ποιοῦσιν.
Οἷουδήποτε Καρδινάλιου τὴν οἰκίαν κρούσῃ τις κατ'
ἐκείνην τὴν ὥραν, θέλει ἀκούσῃ τὴν στερεότυπον ταύ-
την ἀπάντησιν « Ἡ Α. Ἐξοχότης ἀναπαύεται ». Ὁ
Πάπας οὐδὲν πλέον ἢ ἑλαττον τῶν ἄλλων πράττει.

Τὴν 5 ἡ Ἀ. Ἀγ. ἐξέρχεται ἐφ' ἀμάξης, ὑπὸ σω-
ματοφυλάκων, θαλαμηπόλων καὶ ἐπισκόπων συνο-
δευομένη.

Τὴν 7 ὁ Πάπας δειπνᾷ, καὶ μετὰ τοῦτο κυβεῖται
ἐν τῷ σφαιριστηρίῳ.

Τὴν 10 ὅλα τὰ φῶτα σβέννυνται ἐν τῷ Οὐατικῶν. »

ΜΥΣ ΚΑΤΑΚΤΗΤΙΚΟΙ. Τὸ παρελθὸν ἔτος ἐπι-
σκευαζομένης καὶ ἐπεκτεινομένης τῆς κεντρικῆς τῶν
Παρισίων ἀγορᾶς, ἥτις κατήντησε νὰ ἔχῃ ἑκτασιν πό-
λεως, μυριάδες ποντικῶν ἐξώρμησαν ἀπὸ τῶν ὑπο-
γαίων συρίγγων τοῦ κρεουργείου τῶν Ἀθῶων (des
Innocens) καὶ ἐπλημμύρησαν εἰς ὅλην τὴν συνοι-
κίαν, ἐν ᾧ καταρρίφθησαν ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ κρήνη τοῦ
παλαιοῦ γάλλου ἀρχιτέκτονος Ἰωάννου Goujon μετ-
ετίθετο ὀλίγα βήματα ἀπωτέρω, καὶ ἀνηγείρετο ἐκεῖ
ἐντὸς λαμπροῦ κηπαρίου.

Διασπαρέντες οὕτω εἰς διαφόρους οἰκίας καὶ εἰς
πολλὰ ἄλλα ἄστυα, διεφθάρησαν μετ' οὗ πολὺ οἱ μὲν
διὰ παγίδων οἱ δὲ διὰ δηλητηρίου, πολλοὶ δὲ καὶ